

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор

- 1 . Странни случайности
- 2 . Попадения и сблъсъци
- 3 . Хроника на злощастни събития
- 4 . Факти и случки с неочаквани последствия
- 5 . Парадокси и иронии на съдбата
- 6 . Невероятни съвпадения
- 7 . Серендипии, или щастливи открития
- 8 . Колелото на късмета
- 9 . Неблагополучия, проклетия и лош късмет
- 10 . Предчувствия, пророчески сънища
и зли предзнаменования

Литература

Предговор

В книгата са включени множество невероятни, но истински или приемани за действителни събития, в

някои случаи дори приказни, но интересни... Представени са многобройни любопитни, изненадващи и показателни факти, обикновено избягвани от строгата официална история, така че имаме възможността да възприемем откъм забавната страна това, което мислим, че знаем, и да се развличаме, докато обогатяваме познанията си и се поучаваме от конкретните исторически данни.

Срещаме се с ексцентрични и странни личности – симпатични или отблъскващи, покварени или похотливи, разсеяни или педантични. Запознаваме се с живота им и в немалко случаи – с тяхната странна или потресаваща смърт. В книгата са включени случки и събития, възникнали в резултат от случайности и съвпадения, грешки и лукавства, измами и шмекерии, загадки и химери, безумства и странности, лъжи и мошеничества, поквара и сладострастие... Би могло с право да се каже, че в тази пъстра и многопластова броеница от факти са нанизани малко бисери, но е вложено голямо бижутерийно майсторство. Така е. Наистина става дума за съзнателно историческо ювелирно изкуство, защото стремежът е читателите да „разкроят“ културното си богатство, а не да го натрупват или усъвършенстват. Книгата обаче не би трябвало да бъде възприемана само заради това като музей, изпълнен с чудовища, или като изложение на уникали. В действителност сме се опитали да представим исторически примери за съвсем обикновени събития или нечие поведение.

Ще научим кой е измислил чипса, пощенската марка, как са открити залепящите се листчета, чистачките на автомобилите, джобният часовник. Разказани са невероятни истории за почти чудодейното избавление на Хитлер от многобройните организирани срещу него атентати, за жена, убита от... овце, за крава, паднала от небето и потопила рибарски кораб, или за „близначки“, родени едновременно, но заченати от различни бащи. Ще узнаете как златото на инките е предизвикало невиждана до онзи момент инфлация в Европа, как светът неведнъж е избягвал на косъм ядрена война, как творчеството на Аристотел е спасено по случайност, или че някои хора буквално са умрели от смях, както и за американски войник, пленен през Първата световна война съвсем сам 132 германци.

В тази книга, където са събрани освободени от комплекси и забавни, но не и лишени от историческа достоверност и поуки истории, са от значение подробностите, разбираани като основание за доказване, че колкото човек е по-високопоставен, толкова е по-смешен, че когато е натясно, става по-изобретателен, и че в личния си живот проявява неописуеми странности. Доказва се, че обикновено зад всеки исторически факт се крие бъдеща усмивка истина и зад всяка велика личност надничат комична сянка или домашен демон. Налага се заключението, че нищо не е такова, каквото е, и не е такова, каквото изглежда, както и че няма нищо по-обикновено от необикновеното.

Опитали сме се да отразим „малката история“, погледната от рампата, ясно осветявайки злощастия, преструвки, загадки, падения, странности, случайности и изненади.

Любопитният читател може да намери всичко това на страниците на тази книга. В нея, посветена най-вече на СТРАННОСТИ, СЪВПАДЕНИЯ И СЕРЕНДИПИИ В ИСТОРИЯТА, е събрана пъстроцветна колекция от факти и събития от всякакъв вид, от различни времена, географски райони и в нетрадиционен контекст, неизменно подчинени на факта, че са предизвикани, определени или обусловени от случаен и хазартен фактор – непредвидим, неуправляем и почти винаги неволен, превръщайки ги в неповторими, оригинални и невероятно забавни, но и поучителни, и служещи за пример...

Както отбелязах, това са факти, действия и събития, неизменно свързани с неочакваното и непредвидимото, с толкова неуловимия и неопределим фактор случайност, наречен от някого „усмивката на неизвестността“. Става дума за най-невероятни капризи на обстоятелствата и необясними обрати, най-странни съвпадения, щастливи открития и попадения (което ще рече серендипии), уловки и преплитания на невъзможни факти, сполучливи удари и „удари на съдбата“, моменти на добър и лош късмет...

На страниците на тази книга шестват в забавна въртележка всякакви герои с различен късмет – добър или лош, известни или непознати личности от всички краища на света и в различни исторически моменти, станали герои или жертви на конкретен непредвидим факт, или на цяло жизнено изпитание, за което единственото видимо обяснение е факторът случайност. Това са хора, засегнати за добро или зло, от някакво неочаквано събитие, което променя или преобръща живота им, принудени да се подложат на парадоксите и иронията му и да се преклонят пред капризите на случайността. Хора, научили се от собствен опит, че, както е казал кралят на Прусия Фридрих II Велики: „Нейно величество Случайността изпълнява две трети от задачата“. Това са маркототевци, или крайни кутсузлии, жертви на злата съдба, които по думите на аржентинския хуморист Пепе Бионди „имат късмета да са нещастни“. Злощастия, проклетия и зли прокоби, предизвикващи не само опасности и рискове, но и възможности в смисъла, вложен в думите на Наполеон Бонапарт, че „несполуката е акушерка на гения“. Или най-общо хора, чийто жизнен опит ни показва, че колкото и човек да предвижда и да направлява всичко, винаги може да възникне нещо съвсем неочаквано – за щастие или точно обратното, и че животът е чиста случайност, която все пак е по-добре да посрещаме с чувство за хумор.

Грегорио Довал

1

Значителна част от творчеството на гръцкия философ Аристотел (384–322 г. пр.Хр.) ни е известна благодарение на щастлива случайност. Към 80 г. пр.Хр. завоювалите Мала Азия римски легионери открили в един кладенец гръцки ръкописи и ги предали на своя генерал Сила. Образованият воин веднага разбрал, че са важни, и наредил незабавно да бъдат изпратени в Рим. Там учените установили, че са копия на оригинални трудове на Аристотел, за които дотогава се знаело само по косвен път. След спешното им преписване заради опасения, че могат да се разпаднат, друг гръцки философ – Андроник от Родос, се заел да ги подреди и издаде. На него се дължи заглавието, под което тези творби са станали известни – „Метафизика“, тоест „онова, което е след физиката“.

Астрономът Николай Коперник (1473–1543) бил не само каноник в катедралата във Фромборк (Фрауенбург), без да е свещеник, но и военачалник, съдия, бирник, главен викарий и лекар. Големият му научен принос се състои в подкопаване на основите на западната астрономия с прочутия труд „За въртенето

на небесните сфери“ („De revolutionibus orbium coelestium“). Не можал обаче да стане свидетел на успеха на произведението си, разбудило духа на научните среди в цяла Европа, тъй като починал според хрониките на 24 май 1543 г. – в деня, когато били отпечатани първите екземпляри на книгата. В нея Коперник развива теорията за хелиоцентричната система, потвърдена по-късно от наблюденията на Галилей и изчисленията на Кеплер, предизвиквайки революция в класическата астрономия.

Италианският учен Галилео Галилей (1564–1642) обявил поредица открития, използвайки шифровани

анаграми, за да не попаднат в ръцете на недоброжелатели. Това дава началото на серия случайности, които щели да накарат съвременника му Йоханес Кеплер (1571–1630) да достигне до много погрешни, но уместни заключения, докато напразно се опитвал да ги разчете. По изключително любопитен и напълно случаен начин, макар да се заблуждавал силно при тълкуването на действителното съдържание на анаграмите и да разшифровал нещо съвсем различно от написаното от Галилей, Кеплер открил например двете луни на Марс и петното на Юпитер.

В първото загадъчно писмо на Галилей, което Кеплер се опитал да разчете по поръчка на тосканския посланик в Прага през 1610 г., се съдържал кратък и странен текст: SMAISMIRMILMEPOETALEUMIBUNENUGTTAUIRAS. Когато дипломатът го получил, се изумил и решил да го изпрати на гениалния учен Кеплер, радващ се на световна известност. Математикът го разчел като латински текст, определяйки го за „бедна граматика“ и „простонароден латински стих“, гласящ: *Salve umbistineum geminatum Martia proles* („Здравейте, огнени близнаци, синове на Марс“). Кеплер веднага открил съответствие със собствената си геометрична представа за вселената и решил, че Галилей е наблюдавал двата спътника на планетата Марс. Разбира се, не това е преводът на написаното, но по невероятна научна случайност свободното тълкуване на Кеплер не било погрешно. Векове по-късно са открити марсианските спътници Деймос (Ужас) и Фобос (Страх). След като Галилей видял, че истинското послание все още не е правилно преведено, няколко месеца по-късно решил да разкрие съдържанието на император Рудолф, а то гласяло: *Altissimum planetam tergeminum observavi* („Наблюдавах най-високата планета в тройна форма“), желаейки да обяви откриването на пръстените на Юпитер. След няколко месеца Галилей изпратил на Джулиано Медичи друга анаграма: *Haec immatura a me jam frustra leguntur*. Кеплер, решен да я разчете, макар и само за да защити честта си, извършил задълбочено проучване и открил следния текст: *Macula rufa in Jove est gyratur mathem* („На Юпитер има червено петно, което се върти математически“). В случая Кеплер отново грешал (макар два века по-късно да се установило, че на Юпитер има голямо въртящо се червено петно). Галилей решил да се откаже от анаграмите и да разкрие истинското съдържание, а то гласяло: *Cynthiae figuras aemulatur mater amorum* („Майката на любовта си съперничи с формата на Синтия“). Съобщава, че наблюдавал на Венера фази, наподобяващи лунните, което означавало, че планетата се върти около Слънцето.

Кеплер обаче невинаги грешал. Твърди се например, че за организацията на тържеството по случай втората му сватба посетил винопродавец и му поръчал две бъчви вино. За негова изненада собственикът на избата изчислил с разграфена пръчка, че съдържат различно количество, макар и двете да били еднакви. Убеден, че тази система далеч не е научна, Кеплер набързо пресметнал действителния им обем, като преформулирал известния изчерпателен метод, използван преди това от Архимед и от предшественика му Евдокс.

Според старинен (и вероятно апокрифен), но красив разказ, Леонардо да Винчи (1452–1519) рисувал

„Тайната вечеря“ в продължение на седем години. Изображенията на дванайсетте апостоли и Иисус били на действителни личности. Говори се, че когато се разбрало за намерението на художника да се заеме с картината, много младежи се явили с желание да бъдат избрани за модели. След дълги размисли Леонардо се спрял за образа на Иисус на деветнайсетгодишен младеж. Работил шест месеца върху изписването на главното действащо лице. През следващите шест години продължил да търси и рисува единайсетте апостоли, като оставил последен Юда. Намирането на подходящ за образа мъж със суров и студен израз му отнело седмици. Трябвало му лице на човек, способен да предаде най-добрия си приятел. Научил, че в римски затвор има

осъден на смърт за обир и убийство мъж, отговарящ на изискванията. Със специално разрешение затворникът бил преместен в Милано. Месеци наред мъжът позирал мълчаливо пред художника. Когато Леонардо нанесъл последната мазка върху платното, се обърнал към пазачите и им заповядал да го отведат. На излизане обаче злодеят се отскубнал от стражите и изкрещял към художника: „Погледни ме! Не ме ли познаваш?“ Леонардо се вгледал в него и отвърнал: „Никога не съм те виждал, преди да те срещна в килията в Рим.“ Разплакан и като отправял молитви към Бога, престъпникът му казал: „Маестро, аз съм младежът, когото избрахте, за да нарисувате Христос на същата тази картина.“

През 1634 г. дърводелецът Палмър произвел първите „китайски пранги“ в Бостън и пръв се озовал на този уред за мъчение, представляващ нещо като кутия с дупки за глезените и устройство за затягане, докато се счупят костите на стъпалата. Когато поискал за труда си една лира и тринайсет шилинга, старейшините на града решили, че цената е много висока и го обявили за измамник. Осъдили го да плати една лира глоба и да прекара половин час на едно от току-що изработените средства за изтезание. Опитът да спечели добри пари му излязъл скъпо.

Ако Наполеон Бонапарт (1769–1821) се бе родил една година по-рано, щеше да бъде италианец и без съмнение съдбата му (а и световната история) нямаше да е същата. Корсика се превръща официално във френска територия, собственост на краля на Франция, по силата на Версайския договор от 15 май 1768 г., а Наполеон се родил на 15 август 1769 г. – точно петнайсет месеца, след като островът престанал да бъде италиански. В действителност, за да прикрие далеч нефренския си произход, Наполеон променил фамилията си на Буонапарте със звучащото „по-патриотично“ Бонапарт.

През 1784 г. силна буря връхлетяла насред Тихия океан японски кораб с търсачи на съкровища. След като моряците се борили почти цяла нощ с природната стихия, плавателният съд потънал с част от екипажа. По силата на съдбата (както лоша, така и добра) четирийсет моряци успели да доплуват до коралов остров и да се спасят. В продължение на няколко дни трябвало да понасят безмилостното слънце без сладка вода и под заплахата да умрат от жажда. Мнозина подлудели от изпитата от отчаяние солена вода, хвърлили се в морето и загинали във водите на океана. Други обаче останали на островчето в очакване на чудотворно спасение. Така се случило и с капитана на потъналия кораб – Чунозуке Мацуяма, който изпаднал в отчаяние и с последни сили издълбал върху парчета кора от кокосови палми описание на плаването, сложил ги в бутилка и ги хвърлил във водата с надежда някой ден посланието да достигне до семейството му. За нещастие бутилката се носела повече от столетие във водите на океана. През 1935 г., сто петдесет и една години след като Чунозуке хвърлил бутилката, японски берач на водорасли я намерил и отнесъл в село Хиратуремура – родното място на Чунозуке.

В разгара на Войната за независимост на Съединените американски щати вирджинецът Джордж Вашингтон (1732–1799) изпратил офицери да реквизират конете на земевладелците в района, където действала армията му. Стигнали до старо имение и когато възрастната стопанка излязла на прага, ѝ казали: „Госпожо, идваме да вземем конете ви в името на правителството“. „С чие разпореждане?“ „На генерал Джордж Вашингтон, главнокомандващ американската армия“, отвърнали. Старицата се усмихнала и приключила въпроса: „Вървете си и кажете на генерал Вашингтон, че неговата майка отказва да предаде конете му.“

Говори се, че епична поема номер деветнайсет на английския поет Уилям Каупър (1731–1800) описва толкова подробно и точно бъдещото превземане на Бастилията, че дълго време френските власти смятали, че бунтовниците използвали поемата като указание.

Според френския историк Робер Кристоф на 19 април 1789 г. Луи XVI (1754–1793) приел на кратка частна аудиенция парижкия палач Шарл-Анри Сансон, който си тръгнал толкова впечатлен от отношението на краля, че на задаваните му въпроси успявал само да отговори: „Той е голяма глава“. На 21 януари 1793 г. палачът Сансон трябвало да докаже твърдението си, като гилотинирал краля.

Всъщност младият крал бил предупреден от астролог, че трябва да внимава на всяко 21-во число от месеца. Младежът се изплашил и оттогава на тази дата избягвал да предприема важни действия. Усилията му обаче отишли напразно. На 21 юни 1791 г. Луи и съпругата му били арестувани в селището Варен, докато се опитвали да напуснат Франция, бягайки от революцията. На 21 септември следващата година Франция отхвърля монархията и се обявява за република. А на 21 януари 1793 г. Луи XVI е екзекутиран на гилотината.

Сутринта на 30 май 1896 г. нийоркчанката Ивлин Томас потеглила както обикновено с велосипеда си на работа. Междувременно Хенри Уелс изпробвал с вълнение по една от пресечните улици ослепителната си и скъпа придобивка – автомобил „Дюрея Мотор Вагон“. За зла участ съдбата решила да се сблъскат. Несъвършените спирачки не проработили, колата не могла да спре навреме и прегазила Ивлин, макар за радост да се движела достатъчно бавно, за да не е нанесе тежки травми. Както и в днешно време, така и тогава, на мястото на инцидента незабавно се струпали любопитни. Полицаяте дълго умували дали да арестуват шофьора, тъй като не били сигурни дали металното чудовище се движело самостоятелно, или било управлявано от Хенри. Накрая решили, че вината е на господин Уелс. Ивлин била отведена в болница, превръщайки се в първата пострадала, настанена в лечебно заведение поради пътна катастрофа, а „опасният“ водач прекарал в затвора няколко дни и станал първият задържан за автомобилно произшествие.

Погледнато по-сериозно, първият смъртен случай, предизвикан при автомобилен инцидент, е регистриран същата година в Лондон, когато четирийсет и пет годишната Бриджет Дрискол била прегазена от Артър Джеймс Едсал, управлявал модел на Англо-френската автомобилна компания на демонстрация за клиентката Алис Стандинг. И макар Едсал да твърдял, че се движел само с 6,5 км/час, придружаващата го госпожица Стандинг споделила, че Едсал бил видоизменил двигателя, за да може колата да се движи „като болид“.

Заслужава да се отбележи и странният случай с Мери Уорд, която била блъсната и убита през 1869 г. от експериментален автомобил с парен двигател, създаден от братовчедите е.

Пътешественикът Жул Дюмон д'Юрвил (1790–1842), който между другото е откривател на статуята на Венера Милоска и организатор на първата експедиция до Антарктида, починал в околностите на Париж при първата железопътна катастрофа в историята по линията Париж-Версай. На 8 май 1842 г. Дюмон, съпругата и синът му се качили на влака от Версай за Париж, след като присъствали на празненства в двореца в чест на краля. По неизвестни причини съвсем близо до град Мьодон локомотивът дерайлирал, пътническите вагони се преобърнали и въглищата от предната част на влака се запалили. Цялото семейство Дюмон загинало в пламъците, както и още петдесет и двама пътници. Тленните останки на Дюмон, идентифицирани от доктор Дюмонтие, придружавал приживе пътешественика в пътуванията му, и от един френолог, били погребани в парижкото гробище Монпарнас.

На 30 януари 1795 г., в разгара на войните след Френската революция кавалерийски ескадрон от френски хусари изненадващо разбил и пленил мощната неприятелска обединена флота от холандски, британски и австрийски кораби. Генерал Шарл Пишегрю (1761–1804) командвал тази странна земноводна битка, разгоряла се на пристанището на остров Тексел, близо до Амстердам, където флотата се парализирала в ледените води на Северно море. Свирепата зима с температура, ненадвишаваща минус 17 градуса по Целзий, покрила с лед реки и канали, по които кавалерията осъществила победоносната си атака.

Френският учен Жан-Франсоа Шамполион (1790–1832) посетил музея в Торино и докато обикалял хранилищата, забелязал сандък, пълен с парчета папируси. След като никой не можал да му обясни за какво точно се отнасяли и установил, че са класирани като почти ненужен материал, започнал да изследва късовете. Търпеливо ги събрал и подредил и стигнал до изненадващото заключение, че става дума за единствения съществуващ списък на египетските династии с уточнение на имената и хронологията на фараоните. Така открил документ с несравнима историческа стойност.

Розетският камък – ключов за разгадаването на египетските йероглифи, бил открит случайно на 15 юли 1799 г. от френския капитан Пиер-Франсоа Бушар в разположеното на делтата на Нил египетско село Розета (или Рашид), когато предвожданите от Наполеон Бонапарт войски водели боеве срещу Великобритания на африканска земя. Макар и бавно, надписите били разчетени окончателно през 1831 г. от френския египтолог Жан-Франсоа Шамполион (1790–1832), опирайки се на един и същ текст, изписан на гръцки, демотски (писменост от VII век пр.Хр.) и с йероглифи от епохата на първата династия, като старогръцката версия била напълно разбираема.

На 2 февруари 1852 г. свещеникът Мартин Мерино и Гомес (1789–1852), който не трябва да се бърка с по-известния брат Мерино (изтъкнат герой от Войната за независимост и Карлистките войни в Испания), се опитал да убие кралица Исабела II (1830–1904), докато се отправяла към базиликата „Нуестра Сеньора де Аточа“ за отслужване на благодарствена литургия по случай успешното раждане на престолонаследник. Обаче камата, с която я нападнал свещеникът, се заплела в банелите на кралския корсет, а силата на удара бил омекотен от златната бродерия върху роклята е. Нейно величество била само леко одраскана. По онова време антимонархическата дейност на свещеника била вече доста продължителна и за нея се знаело. Привърженик на либералните идеи, още през 1819 г. той избягал във Франция. По-късно участвал в събитията от 1822 г. в Мадрид срещу крал Фернандо VII. След неуспешния си опит за атентат срещу кралицата бил осъден на смърт и екзекутиран чрез удушаване с гарота на 7 февруари.

По време на Кримската война (1853–1856) били намерени два снаряда (руски и френски). По вида им личало, че се били пресрещнали във въздуха. Подобно явление се смята за почти невъзможно, тъй като двата снаряда трябва да се движат по една линия, за да могат да се ударят един в друг. Според статистиката възможността това да се случи е едно на един милиард.

В Централната историческа библиотека на Университета в Саламанка случайно били открити презервативи между листовите на учебник по медицина от XVI век. Според експертите по тези въпроси (а такива съществуват), презервативите са изработени от свински черва и носят на върха си съответната синя лента, служеща за поставяне на въпросното спомагателно средство върху мъжкия член. Противозачатъчните

били намерени по време на проверка и изготвяне на нов каталог на част от историческите фондове на библиотеката, смятана за една от най-богатите в Европа заради количеството и качеството на съхраняваните текстове. Били „съвършено“ опаковани във вестникарска страница от 1857 г., поставена в медицинско помагало от XVI век. По-късни проучвания установили, че презервативите са от XIX век, поради което се предполага, че някой студент ги е поставил там, докато учел. Един от презервативите е изложен във витрина като част от експозиция на странни предмети, намерени между страниците на книгите в библиотеката.

Младият Йоханес Брамс (1833–1897) не можел да намери издател за композициите си. Един от тях му

казал: „Музиката ви е прекалено тъжна. Хората предпочитат по-весели неща“. Готов да отговори на поръчката, Брамс се опитал да създаде по-жизнерадостни произведения и убеден, че е успял, отново посетил издателя, който попитал: „Е, носите ли ми по-радостни композиции?“ Музикантът отвърнал: „Да, това как ви се струва?“ И показал няколко песни с общото заглавие „Весело се отправям към гроба“.

През Гражданската война в САЩ превозвали група янки с влак към пленнически лагер в Солсбъри,

Северна Каролина. Няколко от тях непрекъснато си шушукали нещо. Говорели на диалект от швейцарския кантон, откъдето произхождали, и възнамерявали да избягат, сигурни, че никой не ги разбира. На междинна гара извършили опита си за бягство... обаче попаднали под прицела на щиковете на цялата стража, напълно подготвена и осведомена за намеренията им. Янките имали нещастieto в охранителния отряд да се намира седемнайсетгодишен младеж на име Бевърли Тюкър – вероятно единственият от цялата армия на Конфедерацията, който разбирал този далечен диалект, тъй като учил в същия швейцарски кантон.

Американецът Едмънд Ръфин (1794–1865) бил най-обикновен човек с единствената лична

заслуга, че напълно случайно станал главно действащо лице в два ключови момента в историята на Съединените американски щати. На 11 април 1861 г. дивизия от седем хиляди войници от Конфедерацията обкръжили осемдесет и пет бойци на Севера при Форт Съмтър. След като изчакали няколко часа, се получила заповед от върховното командване – трябвало да атакуват. Шейсет и шест годишният Ръфин – един от най-старите войници в армията, пристъпил напред и се приготвил да изпълни заповедта. В 4:30 часа сутринта на 12 април 1861 г. гръмнало първото оръдие срещу Форт Съмтър. Така започва официално американската Гражданска война. Изстрелът на Едмънд Ръфин отбелязва началото на една от най-кръвопролитните войни в историята.

Почти сигурно е, че Ръфин никога нямало да влезе в историята, ако не се случило следното: на 9 април 1865 г., след четири години война генерал Робърт И. Лий се предал с последната вирджинска армия в Апоматокс. Когато Едмънд Ръфин научил за поражението, написал писмо, заявявайки вечната си омраза към янките и тяхното разбиране за новата държава. Завършил писмото, извадил револвера си от кобура, почистил го и се застрелял в слепоочието. Този изстрел слага край на поредица от драматични събития, започнали на 12 април 1861 г., и превръща Едмънд Ръфин в човека, произвел първия и последния изстрел в Гражданската война на САЩ.

От 1861 до 1878 г. марсилецът Анри Тране се бил на дуел с четирима мъже и спечелил всичките.

Дуелите били свързани с особено обстоятелство, което не се среща често или по-скоро е невъзможно да се повтори. Според свидетели при четирите дуела не бил изстрелян нито един куршум. Всички мъже, победени от Тране, умрели от естествена смърт. Ето защо никой не се учудил, че през 1878 г., когато отново се изправил срещу съперник на смъртен дуел, се случило същото и един от двамата паднал мъртъв, без дори някой да посегне към оръжието. Този път обаче покосеният от смъртта бил самият Анри Тране.

Един ден бедният шотландски земеделец Флеминг усилено работел на нивата, когато чул

викове за помощ от съседното блато. Хвърлил мотиката и се втурнал към мястото. Видял затънало до кръста в черната кал уплашено момче, което напразно се мъчело да се измъкне. Стопанинът спасил детето от бавна и ужасна смърт. На следващия ден пред фермата спряла луксозна каляска. От нея слязъл елегантно облечен благородник и се представил като баща на пострадалото момче. „Искам да ви се отблагодаря – казал благородникът. – Вие спасихте живота на сина ми.“ „Не, не мога да приема отплата за това, което сторих“, отвърнал шотландският земеделец. В този момент синът на селянина се появил на входа на колибата. След като разбрал, че момчето е син на фермера, благородникът казал: „Предлагам да се споразумеем. Разрешете ми да осигуря на детето ви същото образование като на моя син. Ако момчето прилича на баща си, не се съмнявам, че един ден ще се превърне в мъж, с когото и двамата ще се гордеем.“ След като размислил, стопанинът приел сделката. Синът на селянина Флеминг посещавал най-добрите колежи и след време завършил Медицинската школа към лондонската болница „Сейнт Мери“. Посветил се на научна дейност и станал световноизвестният доктор Александър Флеминг (1881–1955). След години синът на аристократа се разболял от пневмония и се спасил благодарение на пеницилина, открит от Флеминг. Въпросният благородник бил сър Рандолф Чърчил (1849–1895), баща на сър Уинстън Чърчил. Макар да звучи прекрасно, тази история буди доста съмнения. Според биографията на Кевин Браун „Човекът, открил пеницилина – Александър Флеминг, и антибиотичната революция“ („Penicillin Man: Alexander Fleming and the antibiotic revolution“) Флеминг разказал историята на своя колега и приятел Андре Гратия само като любопитна приказка.

Днес парижката Айфелова кула можеше да се намира в сърцето на Барселона, където сега се издига

скромна триумфална арка. Когато Айфел представил проекта си на местните власти по случай Световното изложение през 1888 г., кулата им се сторила странна, прекалено висока и много скъпа. В Париж я одобрили само с един глас в повече с намерение да бъде разрушена след известно време, както настоявали различни обществени среди. Намерил се само един човек, проявил далновидност, който я спасил, като убедил останалите, че може да послужи като кула за далекосъобщения.

Джеймс Джойс е писателят, отдавал най-голямо значение и смисъл на съвпаденията. В романа му

„Одисей“, обхващащ само един ден – 6 юни 1904 г., от живота в Дъблин, са описани около сто такива. Когато Джойс разбрал, че ще умре, без да може да завърши романа си „Бдение над Финеган“, избрал приятеля си Джеймс Стивънс, за да го допише. Това станало не заради литературните качества на избраника, а поради факта, че двамата били родени на една съща дата – 2 февруари 1882 г., в Дъблин, а и личните им имена съвпадали.

През 90-те години на XIX век уелският принц подарил кутия за кибрит на приятеля си Едуард Съдърн.

На лов за лисици Съдърн паднал от коня, кутията се откъснала от верижката и се изгубила. Едуард имал копие на подаръка и го завещал на сина си Сам. Докато пътувал из Австралия, Сам на свой ред подарил кибритената кутия на един приятел – господин Лабертуш. Завърнал се в Англия и след време попаднал на земеделец, намерил оригиналната кутия (20 години след като била изгубена), докато орял нивата си. Сам изпратил писмо на брат си в Северна Америка, където бил на пътешествие, описвайки му щастливата случайност. Братът го прочел на глас пред свой познат във влака. Оказало се, че спътникът притежавал копието на кибритената кутия, подарена от Сам на господин Лабертуш.

Френският капитан Батро участвал във Френско-пруската война през 1870 г., въоръжен с

широко използваната по онова време пушка „Шаспо“. Когато приключила войната, върнал оръжието на армията. След повече от двайсет години – през 1891 г., Батро отново бил мобилизиран, този път в Африка. По време на ръкопашна схватка успял да отнеме оръжието на неприятелски войник. За огромна изненада открил, че взетата от врага пушка „Шаспо“ била същата, използвана от него преди двайсет години. Нямало съмнение, защото помнел серийния номер – 187017. Каква невероятна случайност наистина!

По време на турне в Тексас канадският актьор Чарлс Франсис Коглан (1842–1899) се разболял и починал в град Галвестън. Разстоянието до родното му място на остров Принц Едуард в залива Сан Лоренцо било прекалено голямо – 5600 км по море. Положили го в оловен ковчег и го погребали в гранитен гроб в Галвестън. След по-малко от година градът бил пометен от ураган. Гробището се наводнило. Ковчегът на Коглан бил повлечен от водната стихия и отнесен към Мексиканския залив. Бавно се отклонил покрай Флорида към Атлантическия океан и течението го понесло на север. Изминали осем години. Един октомврийски ден на 1908 г. рибари от остров Принц Едуард забелязали в морето очукан оловен сандък. Тялото на Коглан се завърнало у дома. Островните жители погребали с преклонение и страх актьора в гробището до църквата, където бил кръстен.

Магазинът на дъблински продавач на тютюн за дъвчене на име Лъндифут изгорял при пожар. Докато гледал съсипан димящите развалини, забелязал, че един от съседите стоял наблизко и се наслаждавал на миризмата. Лъндифут вдъхнал от пушека и открил, че огънят подобрил аромата на тютюна. По-късно отворил нов магазин, където поставил няколко печки. Започнал да загрева тютюневите листа, назовал серията със специално търговско наименование и след няколко месеца отново забогатял.

На германския кораб „Гросер Курфюрст“, плавал през 1906 г. от Бремен за Ню Йорк, се родили шест бебета. Едно от тях видяло бял свят в каюта първа класа, двама близнаци се родили във втора, а в трета класа се появили тризнаци. Съвсем подходящо, нали?

Когато на 1 февруари 1908 г. кралят на Португалия Карлос I (1863–1908) бил убит, трона получил синът му, престолонаследникът Луис Фелипе (1887–1908). Принцът бил ранен при същото нападение, струвало живота на баща му, и след 20 минути починал. В този кратък период от време бил крал под името Луис III. Царуването му не се осъществило, дори не било обявено официално, но останало в историята като най-краткото за всички времена. Действителният наследник на Карлос I станал Мануел II (1889–1932), по-малкият брат на Луис Фелипе, и засега е последният крал на Португалия.

През 1920 г. американската писателка Ан Париш (1888–1957) посетила Париж. Обикаляйки книжарниците, открила една от най-любимите си детски книги – „Джак Фрост и други приказки“ от Хелън Уд. Взела старото издание от рафта и показала на съпруга си тази най-любима книга от своето детство. Той разтворил томчето и на първата страница прочел: „Ан Париш, ул. Н. Уебър 209, Колорадо Спринг“. Оказало се, че това била книгата, принадлежала на Ан Париш като дете.

Случило се по време на пътуване, осъществено от създателя на Шерлок Холмс – шотландския писател

Артър Конан Дойл (1859–1930), в Алпите. Там научил за отдалечена хижа, напълно изолирана през зимните месеци, което налагало обитателите ѝ да преживяват като затворници. Това възбудило въображението му. Започнал да мисли да напише кратък разказ за двама ненавиждащи се герои, принудени да прекарат заедно зимата. Ала като се завърнал от Швейцария, Дойл купил книга с разкази от френския писател Ги дьо Мопасан (1850–1893). Един от тях се казвал „Хижата“ и бил на същата тема. След време Конан Дойл написал: „Истинско чудо беше да имам възможността да купя случайно единствената книга в света, която да ми попречи да стана за смях, тъй като най-лесното щеше да бъде да сметнат творбата ми за грубо плагиатство.“

През 1914 г., когато все още фотографските плаки се промивали всяка поотделно, една германка оставила шест снимки на детето си в магазин във френския град Страсбург, където пребивавала за кратко. Малко след това избухнала Първата световна война и жената не могла да си ги вземе, решавайки, че ги е изгубила завинаги. Две години по-късно същата госпожа купила чисто нова плака във Франкфурт (на почти 200 км разстояние от Страсбург), за да снима новородената си дъщеря. При промиването се появило изображението на заснетото през 1916 г. момиченце върху снимката на сина ѝ, направена през 1914 г. По невероятна случайност останената в Страсбург плака била сбъркана с нова и след две години я продали на същата дама във Франкфурт.

Фактът, че днес Холивуд е Мека на киното, е напълно случаен. На 27 декември 1913 г. продуцентът

Джеси Ласки, бъдещият собственик на „Метро Голдуин Майер“ Самюъл Голдуин и филмовият режисьор Сесил Б. Демил заминали за аризонския град Флагстаф да снимат филм. Ала не успели, тъй като ги посрещнала силна буря. Разбрали, че това място не е подходящо за външни снимки. Взели първия влак за Калифорния и спрели на пусто място край Лос Анджелис, наречено Холивуд. Наели едно ранчо, използвали хамбара за студио и заснели първия филм „Произведено в Холивуд“ – „Метисът“ („The squaw man“).

Ерол Флин (1909–1959) бил открит от Джон Уоруик, кастинг директор във филмовите студиа „Синесаунд“ в Сидни, Австралия. Уоруик го забелязал в любителски филм, заснет от доктор Херман Р. Ербен, специалист по тропически заболявания и голям любител на фотографията, наел кораба, където Флин си изкарвал хляба с плавания из територията на ловците на глави в Нова Гвинея.

Лауреатът на Нобелова награда за 1906 г. физикът Джоузеф Джон Томсън (1856–1940) установил, че материята и светлината се състоят от частици. Синът му Джордж Паджет Томсън (1892–1975), спечелил Нобелова награда за физика през 1937 г., доказал точно обратното – вълновия характер на светлината и материята. Дж. Дж. Томсън твърдял, че електроните са частици, а синът му Дж. П. Томсън – че са вълни. В крайна сметка се оказало, че и двамата са прави и всичко останало в семейството.

През 1941 г. сладкарят А. А. Вайъл от южноафриканския град Грейтаун, област Натал, изпекъл сто и петдесет кекса за военните, които се сражавали в Европа. След като свършил работата, разбрал, че венчалната му халка се е изгубила. Стигнал до заключението, че е попаднала в тестото и сигурно е в някой от сладкишите, предназначени за войниците. За да не разчупва всичките, ги изпратил в армията, като залепил към всеки бележка с молба да му върнат пръстена, ако го намерят. По невероятна случайност халката била намерена от собствения му син.

Предполага се, че първите европейски оси са достигнали случайно до Северния остров на Нова Зеландия през 1945 г. на борда на самолет. Те бързо се размножили и се настанили на площ от 78 000 кв. км, превръщайки се в истинска напасть за процъфтяващото новозеландско земеделие.

В Луизиана през 1945 г. осъдили на смърт Уили Франсис, когато бил само на шестнайсет години, заради убийството на шефа му, собственик на аптека. След месеци разследвания Уили бил арестуван по друг повод и у него намерили портфейла на бившия му работодател. Полицията започнала да „работи“ с Уили и накрая той признал при разпит, че е извършил убийството, и показал къде е скрил калъфа на смъртоносното оръжие. Обаче използваното оръжие принадлежало на един помощник-шериф и доказателството изчезнало малко след делото. Накрая Франсис бил осъден, признат за виновен и получил смъртна присъда. Подготвили електрическия стол, поставили го и наред виковете на престъпника инсталацията не се задействала. Столът бил подвижен и го пренасяли от затвор в затвор, поради което явно го свързали неправилно към електрическата мрежа. Така че Франсис не загинал при екзекуцията. След този провал Франсис обжалвал пред Върховния съд на Съединените американски щати. Изминали две години в съдебни процедури, докато смъртната присъда на Уили Франсис все пак бъде изпълнена.

Изглежда, става дума за истинска история, публикувана през 1946 г. във вестник „Ню Йорк Сър“. Човек на име Рабинович излязъл от ресторант, спрял свободно такси и казал: „Ъгълът на „Батгейт“ и „Тремон“. Когато стигнали до посочения адрес, Рабинович слязъл и помолил шофьора да го изчака за малко. Влязъл в централния полицейски участък на Бронкс и след няколко минути се върнал, придружен от двама полицаи. Приблизихи се и арестуваха водача. Оказало се, че Рабинович се возел в собственото си такси, откраднато преди дни.

Трима англичани пътували заедно в перуански влак. Разприказвали се и с учудване установили, че презимето на единия е Бингъм, на втория, Пауъл, а на третия, Бингъм Пауъл, без всякаква роднинска връзка помежду им.

През 1951 г. двама професионални играчи на покер – Ник Дандалос, Гърка (всъщност роден в Крит), и Джони Мос, участвали в незабравим двубой, смятан за най-продължителната среща в историята – над пет месеца: от януари до май същата година с кратки прекъсвания за по четири или пет дни, за да могат играчите да починат. Организатор на партията бил Бени Биниън, обявил я за велико туристическо събитие. Мястото на срещата било клуб-казино „Хоршу“ и затова се възприема като начало на Световните серии по покер, тъй като през 1970 г. Биниън пръв организирал този турнир в същото казино. В края на срещата, в която на практика били изиграни всички варианти, Мос спечелил неуточнена сума между два и четири милиона долара. Тогава победеният Ник произнесъл едно от изреченията, останали записани в историята на играта: “Mr. Moss, I have to let you go“ („Г-н Мос, трябва да ви оставя да си вървите“), като с това сложил край на изумителната игра за двама. Оттогава съдбата на Ник Гърка се променила напълно. Първо помислил, че казиното по някакъв начин е повлияло на срещата, дал го под съд и изгубил делото. После започнал да губи и се разорил. Към края на живота си играел в калифорнийските барове за по пет долара.

Един ден през 1952 г. английският обоист Леон Гусенс (1897–1988) изгубил личния си бележник на незастроено място близо до дома си. Година по-късно минал оттам и го намерил доста пострадал от дъждовете и вятъра, макар да бил подвързан от самия него с хартия от вестник. Когато свалил подвързията и я разгънал, попаднал на клокарска колонка, в която се говорело за собствената му сватба, състояла се 19 години преди това.

На 30 ноември 1954 г. трийсет и една годишната домакиня Ан Ходжис (1923–1972) полегнала на канапето в дома си в град Оук Гроув в Алабама за следобедна почивка. Точно в този момент най-неочаквано ярък метеорит прорязал небето и се разпръснал на три парчета. Едното пронизало дървения покрив на къщата, преминало през рафтовете на бюфет от солидно дърво, ударило радиоапарат в една от стаите и поразило Ан, която се била отпуснала на канапето в хола, предизвиквайки голям оток на бедрото ѝ. Бил обикновен ахондритен метеорит, тежащ около четири килограма. Ан получила някои психически смущения, но не могла да извлече никаква полза от случилото се. Военновъздушните сили на САЩ веднага изпратили хеликоптер и прибрали парчето. Съпругът ѝ Юджин Ходжис наел адвокат и си възвърнал камъка. Ала когато започнали да пристигат предложения за закупуване на метеоритния къс, хазайката Берти Гай предявила претенции за собственост върху отломката, за да покрие щетите по имота си. Съдебните спорове и прекаленото обществено внимание принудили Ан да дари метеорита на Музея за естествена история в Алабама.

Дотогава тя била единственият човек в света, ударен от метеорит. Днес вече не е така. През 1992 г. малко парче от около три грама засегнало млад угандец от град Мбале, но момчето не пострадало, тъй като преди това отломката се заплела в клоните на дърво.

Колкото и странни да са случаите с госпожа Ходжис и африканския младеж, още по-изненадващо е сполетялото босненеца Радивое Лажич, в чийто дом за шест месеца паднали пет метеорита. Лажич живее в село Горни Лажичи в Северна Босна и смята, че къщата му е взета на прицел от извънземни. Специалисти от Белградския университет потвърдили, че всички парчета, донесени от Лажич, са истински метеорити. Сега учените проучват дали местните магнитни полета не влияят за това домът му да бъде толкова привлекателен за небесните тела. Огромният железен лост, подсилващ къщата, може да се окаже причина за странното явление. Метеорите падали само в дъждовно време.

През 1973 г. метеорит с размер на баскетболна топка поразил селска сграда на триста и деветдесет километра на юг от Москва и отнел живота на двама души. Десет години по-късно същото се повторило с друг метеорит, покосил още две жертви. При разрушаване на къщата, за да се избегне трети подобен случай, загинали и останалите двама обитатели, оцелели при предишните инциденти.

През петдесетте години на миналия век американски реактивен самолет се самовзривил. След като изстреляла няколко снаряда, машината се спуснала и попаднала в траекторията им.

През Втората световна война момче на име Мишел напуснало страната си заради германското нашествие. Потърсило убежище в Англия при средно заможна семейство с фамилия Форсайт. Младежът се сприятелил със сина им Еди и покорил благодетелите си с приготвянето на пудинг от родния си край.

След войната французинът се завърнал на континента и изгубил връзка с английския си приятел. Петнайсет години по-късно Еди посетил Франция и много искал да се срещне с Мишел, но не знаел къде да го намери. Спомняйки си вкуса на пудинга, започнал упорито да търси заведение, където се предлага, но напразно. Едва през последния ден попаднал на кафене, рекламиращо на витрината въпросния десерт. Влязъл зарадван, но сервитьорката му казала, че е свършил, тъй като клиент, седнал на една от масите, си поръчал последните две порции. Разочарован, но не отчаян, Еди се приближил до мъжа и го помолил да му отстъпи едното парче. Когато посетителят обърнал глава, се оказало, че това е момчето, прекарало войната в

английския му дом. Разделили се след оживен разговор и си обещаха да си пишат, но след време отново изгубили връзка.

Вече петдесетгодишен, англичанинът заминал за Ню Йорк по повод съвещание на служители от компанията му – фирма за производство на платове. Еди се настанил в луксозен хотел, където се провела срещата и организирали прием за осемдесет души. За негова голяма изненада десертът наподобявал незабравимия пудинг. Спомнил си за френския си приятел. Погледнал към отварящата се входна врата и на прага се появил Мишел.

Според статия, публикувана преди доста време в списание „Форбс“, „Найк“ пуснали рекламен клип за планински маратонки, заснет в Кения. В клипа се появяват африканци от племето самбуру. Камерата проследява лицата им и докато разговарят на езика маа, на екрана се изписва прочутото лого „Just do it“. Лий Кронк, антрополог от университета в Синсинати, разпознал, че кениецът казал всъщност: „Не, не искам тези, дайте ми големите“. Елизабет Долън, говорителка на „Найк“, признала: „Не очаквахме, че някой в Съединените щати може да разбере какво говорят“.

Петте деца на американското семейство Ралф и Каролайн Куминс се родили на 20 февруари, естествено, в различни години – Катрин, през 1952 г.; Каръл, през 1953 г.; Чарлс, през 1956 г.; Клаудия, през 1961 г. и Сесилия, през 1966 г. Каква точност, наистина! Известно е, че вероятността пет деца, които не са близнаци, да се родят на една и съща дата е 1 към 17 797 577 730.

Американският комик Боб Хоуп (1903–2003) попитал пророчицата Джийн Диксън (1904–1997) може ли да отгатне колко удара е нанесъл същия ден на голф игрището, но се въздържал да ѝ каже с кого е играл. „Вие нанесохте 92 удара“, отговорила Джийн Диксън и добавила: „А президентът Айзенхауер – 96“.

Широкоизвестно е, че Робърт де Ниро (1943) е един от актьорите, които най-сериозно се готвят за ролите си, стигайки до крайност. Твърди се, че за филма „Шофьор на такси“ два месеца обикалял улиците на Ню Йорк, карайки такси и общувайки с таксиметровите шофьори. Точно по време на тази подготовка една нощ неговите колеги и приятели Мартин Скорсезе и Уди Алън взели такси, за да отидат на прием. Когато дошло време да платят, останали поразени, като видели шофьора, не продумал и дума през целия път. Естествено, Де Ниро останал доволен от репетицията си и не им взел пари.

Според полицията през октомври на 1997 г. шейсет и две годишният Джордж Франсоа предизвикал пътен инцидент в околностите на Ню Орлиънс, докато карал в нетрезво състояние. Изгубил контрола върху автомобила си и се блъснал в друга кола, управлявана от пиан шофьор. Оказало се, че това е синът му Роланд Франсоа. Дватама – баща и син, били отведени в болница.

Пилотът от Формула 1 Том Прайс загинал по време на надпреварата за Голямата награда на Южна Африка през 1977 г. вследствие удар в лицето от тялото на началника на противопожарната охрана. Янсен ван Бурен тичал по пистата, за да потуши пожар, избухнал в колата на друг състезател. В този момент бил блъснат от автомобила на Прайс и издъхнал моментално.

Преди Световната здравна организация (СЗО) да вземе решение през 1966 г. да предприеме кампания

за масово ваксиниране в световен мащаб срещу едрата шарка, това вирусно заболяване било истинско бедствие за човечеството. Годишно се разболявали около петнайсет милиона души, от които два милиона умирали. Усилието било възнаградено. Към средата на септември 1975 г. СЗО обявила, че едрата шарка е напълно изкоренена на планетата. Добрата новина била помрачена един месец по-късно от случай на заболяване на индийския остров Бхола в делтата на Ганг. Медицински екип посетил района, където се намирала тригодишната Рахима Бану – последната жертва, заразена се от едра шарка по традиционен начин.

Има обаче още една – английската лекарка и фотографка Джанет Бейкър (1938–1978). Бейкър работела във факултета по анатомия в Бирмингамския университет и кабинетът ѝ се намирал на етаж над лабораторията по патология, откъдето случайно вирусът на заболяването преминал през вентилационната система. Трагедията довела не само до правни последици, но и станала причина за самоубийството на професор Хенри Бедсън, декан на факултета по микробиология.

В неделя на 6 август 1978 г. малкият будилник, който папа Павел VI (1897–1978) си купил през 1923 г. и в продължение на петдесет и пет години го събуждал всяка сутрин точно в шест, внезапно зазвънял пронизително. Но не в 6 часа. Било 21:40 и съвсем необяснимо часовникът се задействал вечерта, когато папата издъхвал. По-късно отец Ромео Панчироли, говорител на Ватикана, заявил: „Бе съвсем странно. Папата много обичаше часовника. Беше го купил в Полша и винаги го носеше по време на пътуванията си.“

Мери С. Фулър и осеммесечното ѝ бебе се намирали сутринта на 25 септември 1978 г. в колата ѝ в калифорнийския град Сан Диего, когато внезапно човешко тяло врхлетяло през предното стъкло, нанасяйки леки наранявания на майката и детето. Не било обикновен инцидент. По-късно се установило, че тялото принадлежало на един от пътниците в реактивен самолет на авиокомпания „Пасифик Саутуест“, взривил се по време на полет след сблъсък с малък самолет точно над мястото, където се намирала колата.

На 2 декември 1979 г. при неуспешен опит за самоубийство младата американка Елвита Адамс, страдаща от депресия, се хвърлила от терасата на 86-ия етаж на небостъргача „Емпайър Стейт Билдинг“ в Ню Йорк. Нещата не се развили както предполагала – силен порив на вятъра я върнал обратно в сградата на 85-ия етаж. Получила само изкълчване на рамото.

Драматургът Тенеси Уилямс (1911–1983), чието действително име е Томас Ланиър Уилямс III, починал на 71 години сам в стаята си в хотел „Елисей“ в Ню Йорк, след като се задавил с капачката на флакон с капки за очи. Изглежда, имал обичай да я захваща, докато се навеждал назад да си постави капките. Този път запушалката заседнала в гърлото и се задушил. Наистина жалко! Някои обаче, между които и брат му Дайкин, не вярвали на това обяснение и смятали, макар и без доказателства, че по-скоро е бил убит. Полицията приела, че по всяка вероятност смъртта му се дължала на наркотиците. В стаята били намерени много лекарства и липсата на естествена реакция на организма да изхвърли капачката от гърлото се дължало на влиянието на алкохола и наркотиците.

Вероятността да бъдем поразени от мълния е съвсем малка – около 1 на 3000. Ала човек да пострада два пъти и да оживее, за да може да го разказва, е практически невъзможно. И все пак, на снажния горски пазач от щата Вирджиния Рой Кливланд Съливан (1912–1983) му се случило седем пъти. Изчислено е, че

възможността някой да бъде ударен от гръм седем пъти възлиза на 1 на 16 септилиона (числото 16, последвано от 24 нули).

През април 1942 г. – шест години, след като бил назначен на поста горски пазач, Съливан се скрил от буря в наблюдателната кула на Националния парк „Шенандоа“ във Вирджиния, където работел. Там за пръв път бил ударен в крака и загубил нокътя на палеца си. През юли 1969 г. мълния влязла през отворения прозорец в камионетката, която управлявал по планински път – веждите и миглите му изгорели напълно и временно изгубил съзнание. През 1970 г. на входа на дома си бил поразен неочаквано и получил изгаряния на лявото рамо. През 1972 г. го връхлетяла мълния на работното място в гората и подпалила косата му. Оттогава Съливан винаги носел със себе си манерка с вода „заради огъня“. Само че на 7 август 1973 г. водата не му помогнала много, когато пети гръм го ударил по главата и го съборил от джипа, обгаряйки косата и краката, а манерката останала в колата. Шестата мълния го застигнала на полето и му изгорила глезените. Това станало на 5 юни 1974 г. Според свидетели Съливан забелязал опасния облак и започнал да тича, но не успял да стигне до сигурно място, където да се предпази от предпоследната мълния. И накрая бил ударен на 25 юни 1977 г., докато ловял риба на брега на езеро в парка. Постъпил в болница с изгаряния по гърдите и корема.

След седемте случая Съливан се превърнал не без основание в мрачен и склонен към депресии човек. А и съпругата му пострадала един път, докато простирила прането в задния двор на къщата. Вече седемдесет и една годишен, оцелявайки след толкова опасни инциденти, на 28 септември 1983 г. Съливан се самоубил с изстрел в корема. Говори се, че причината се криела в обзелото го отчаяние, когато съпругата го напуснала след дългата им „буреносна“ любов.

През лятото на 1806 г. Самюъл Леферс се събудил сутринта със странна болка в лявата част на гърдите. Отначало не се разтревожил, предполагайки, че е прекарал дълго време легнал на тази страна. Скоро обаче осъзнал, че има затруднения при говора и не може да затвори лявото си око. Макар състоянието му да се подобрило, окото продължавало да не се затваря. Според съобщение в „Американ Джърнъл ъф Сайънс“ Леферс бил поразен от мълния и изгубил съзнание. Когато дошъл на себе си, възстановил движението на крайниците. На следващия ден зрението му се подобрило и започнал да движи клепача си. Останала само една последица – електрическият разряд засегнал слуха му.

Нещо подобно се случило и с Едуин Робинсън на 4 юни 1980 г., когато девет години след като ослепял при катастрофа, възстановил зрението си благодарение на удар от гръм.

Има още много случаи на хора, преследвани от мълнии. През 1899 г. светкавица убила мъж в собствената му градина в италианския град Таранто. Трийсет години по-късно синът му загинал на същото място по същата причина. На 8 октомври 1949 г. Рола Примарда, внук на първата жертва и син на втората, станал третият поразен от мълния, застигнала го пак там.

През февруари 1918 г., по време на Първата световна война британският майор Съмърфорд бил изхвърлен от коня си на бойното поле във Фландрия, след като бил поразен от мълния, предизвикала парализа от кръста надолу. Съмърфорд напуснал армията и се установил във Ванкувър, Канада. През 1928 г., докато ловял риба от брега на река, мълния ударила дървото, на което седял, и предизвикала парализа на дясната половина от тялото му. Две години по-късно, през лятото на 1930 г. Съмърфорд бил достатъчно възстановен, за да се разхожда в местния парк. Но отново бил ударен от гръм и се парализирал окончателно. След още две години починал, но и това не сложило край на буреносните му приключения. Четири години по-късно мълния паднала в гробището и разрушила паметника му.

Мнозина от нас се страхуват да не ги удари мълния при буря, но възможността това да се случи в действителност е много малка. Още по-малко вероятно е човек да пострада повече от един път. За Бери Джоу Хъдсън обаче не било така. Тази жена от Уинбърн Чапъл, Мисисипи, стигнала до заключението, че е нещо като човешки гръмоотвод. Първия път го разбрала като дете, когато мълния я поразила в лицето. Малко по-късно върху къщата на родителите ѝ се изсипал силен електрически разряд, а през 1957 г. домът бил разрушен напълно от друга мълния. Когато се омъжила за Ърнест Хъдсън, мълниите сякаш променили посоката си. Новото ѝ жилище се превърнало в прицелна точка и било поразено три пъти. Кучето ѝ умряло на място при един от инцидентите. Мълниите започнали да застигат и съседите. Минали години и един летен ден семейство Хъдсън

седнали на предните стълби на къщата да чистят фасул. Над главата им се извила силна буря със светкавици, принудила ги да се скрият вътре. Както стояли прегърнати, чули ужасен трясък – мълния помела спалнята.

През 1975 г. четирима професионални играчи на голф, между които и прочутият по онова време Лий Тревиньо, пострадали от мълния по време на турнира „Уестърн Оупън“ в Чикаго. Тревиньо бил изхвърлен на четирийсет и шест сантиметра над земята и паднал в безсъзнание. Журналист го попитал какво ще направи, ако друга буря го изненада на игрището. С чувство за хумор Тревиньо отвърнал: „Ще извадя единичния айрън и ще го насоча към небето, защото и Господ не може да го поразят“. За щастие не му се наложило.

През август 1998 г. на шестнайсетгодишния канадец Джош Хемпъл от Калгари, Алберта, не му дошло нищо по-добро на ума от това да приключи водения спор, като предизвикал Господ да изпрати гръм и да го разкъса на две, ако не е прав. Спорът бил за това дали Бог съществува. Случайно или не, наистина го ударила мълния, но за щастие не го убила. Хемпъл постъпил в болница и оздравял.

Най-просветеният от бащите на американската революция Джеймс Отис (1725–1783) нямал същия късмет. В последните дни от живота си искал да умре неочаквано по причина, изпратена му от небесата, и желанието му било изпълнено – поразил го гръм и починал.

Третият цар на Рим Тул Хостилий (673–641 г. пр.Хр.) не отдавал голямо значение на старогръцката култура. Говори се, че подценявал елинските богове. Царуването му било белязано от войни, предателства и конфликти. С годините Тул започнал да става суеверен и да се страхува от божествено наказание. Често казвал, че Зевс ще го убие с мълния или Меркурий ще го отрови с вино. Тул Хостилий загинал, поразен от гръм през 641 г. пр.Хр.

Нещо подобно, макар и против волята му, се случило с византийския император Анастазий I. Бил предупреден, че ще умре от мълния и винаги търсел безопасно убежище при гръмотевични бури. През 518 г., докато се криел в стара къща, на покрива паднала мълния, сградата се разрушила и го убила. Предсказанието се сбъднало.

През 1959 г., по време на една от последните срещи за сезона от Висшата лига се изсипал порой. Съдията, който според мнозина отсъждал в полза на гостуващия отбор, бил силно освиркан от част от публиката, а местният тим протестираше. В края на първото полувреме, докато се готвил да обяви несъществуваща дузпа срещу домакините, свирката привлякла мълния, която го съборила на земята. За щастие не го убила.

През 1998 г. при подобна обстановка на терена единайсетте футболисти от „Бена Шади“ – отбор от Народна република Конго, загинали от мълния, която по чудо не засегнала нито един от противниковите играчи, макар всички те, както и някои зрители, трябвало да получат медицинска помощ поради различни обгаряния. Оцелели, защото обувките им били с гумени бутони, докато тези на загиналите били с метални.

Ернан Гавирия Карвахал (1969–2002), известен като „Карепа“, е колумбийски полузащитник, издъхнал на тренировка с отбора си „Депортиво Кали“ вследствие на почти пряко поразяване от мълния по време на гръмотевична буря. Това се случило на 24 октомври 2002 г. Загинал още един негов съотборник – Джовани Кордоба.

Понякога мълниите не преследват отделни хора, а предизвикват масови поражения. Например на 2 ноември 1994 г., при гръмотевична буря влак, превозващ петрол за южноегипетския град Друнка, дерайлирал. Мълния запалила петрола, който предизвикал възпламеняване на разположено наблизо газово хранилище. Тласкан от силен дъжд, пламтящият петрол достигнал до града, където изгорели около 500 души.

След шестгодишни усилия да се разведе, турчинът Сюлейман Гуресджи напуснал през 1986

г. съда като брачно необвързан. Сериозно обмислил плюсовете и минусите на съпружеския живот и решил да се ожени повторно. Този път, за да избегне ново разочарование, решил да се спре на най-подходящата жена, а не на тази, в която би се влюбил. Твърдо решен, се обърнал към известна брачна агенция. Сред почти 2000 вероятни кандидатки компютърът избрал единствената, отговаряща на изискванията на Сюлейман... Оказала се Несрин Кагласас, бившата му съпруга. Излишно е да казваме, че отново се оженили и заживели щастливо.